

— ΣΥ ΤΩΡΑ ΕΦΥΓΕΣ —

Υ τώρα έφυγες μακριά μου! Δέν ξαναγυρίζεις!

Έπέταξες ψηλά και όλοένα αναχνάινεις! και μέ τά δάκρυα του πόνου, ώ κακιά, σε συνοδεύει ακόμη ή αγάπη μου...

Πέτξς αιώνια πρós τά ύψη κι' απομένω χαμηλά μονάχος· δέν ήμπορώ νά σε ακολουθήσω! Τρέχεις σύ μέ πτέρυγας ώραίου άετιύ και μόλις παρακολουθώ τήν πτήσιν σου μέ ήλιγο.

"Ω! δέν μπορώ νά σε προφθάσω πλέον..."

Μ' άν ύστερη κι' άδύνατη ν' άνυψωθή μαζή σου ή αντίληψίς μου, ή ώμορφη κι' άληθινή αγάπη μου όρμηξ ψηλότερα και γρηγορώτερα ακόμη προπóρευεται νά σου παρασκευάση μέ τις καρδιακές εύχές της δόξα, μεγαλειό άφαστο! Τρέχα λοιπόν άδιάκοπα· και πέτα ύψηλότερα, όσω ήμπορείς! Η ψυχή μου δέν μετροξ απόστασαι· γι' αυτήν δέν θά ύπάρξη χωρισμός· μετροξ τήν δόξα σου μονάχα και τήν εύτυχίαν σου.

Άνέβαινε. Μά πριν μ' αφήσης, σβύσε άπ' τήν έμπνευσμένη σου ματιά κάθε άκτίνα πίκρας και μελαγχολίας κι' άπό τά σφραγισμένα χείλη σου κήποια άπαλή πτυχή κρυμμένου πόνου, πού ματώνει τήν καρδιά μου.

Σβύσε τα. "Όσω τά άντιρύζω, νοιώθω άκόμη πειó άδύνατο και πειó δυστυχισμένο τό έγώ μου· γιατί δέν ήμπορώ, δέν έχω δύναμι νά σου τά σβύσω μέ τό γέλοιο μου, μέ τήν χαρά μου..."

Και πέτα γελαστή κι' εύτυχισμένη σύ. "Ω! μή θρηνηξ!

Και σπής πρητικτής ψυχής σου τό ταξείδι, ώ κακιά, στέργε ν' ακούης κάποτε και τό άρμονικό κι' εύφρόσυνο τραγούδι, πού στο ψυχοράγημα τών τόσων της όνειρων άφίνει για τήν εύτυχία σου κήποια καρδιά, πού έστησε τ' ασάλευτο τού στηλοβάτου σου θεμέλιο.

Μή κλαίς!

"Έλπιζε πάντα σύ, για νά ήμπορέσω νά συγ-

κρατηθώ κι' έγώ, πού μόνον στήν έλπίδα σου έλπίζω!

Γέλα αιώνια! για νά ζώ κι' έγώ μέσ στήν άκτίνα τής χαρής σου.

Η ώμορφη και έμπνευσμένη σου ψυχή δέν ήμπορούσε ή νά αισθανθή ούράνιο και θειο μόνον πόνο.

Τί λοιπόν δακρύζεις;

Κλαίς τόν ώραίο έρωτα, πού έτυχε 'στά χρόνια τά χουσόπτερα τής νειότης σου νά σφερούγη;

Για σε δέν ήμπορούσε ή ν' άποτελέση και τό τιμιώτερο κειμήλιό της.

Τί τόν κλαίς;

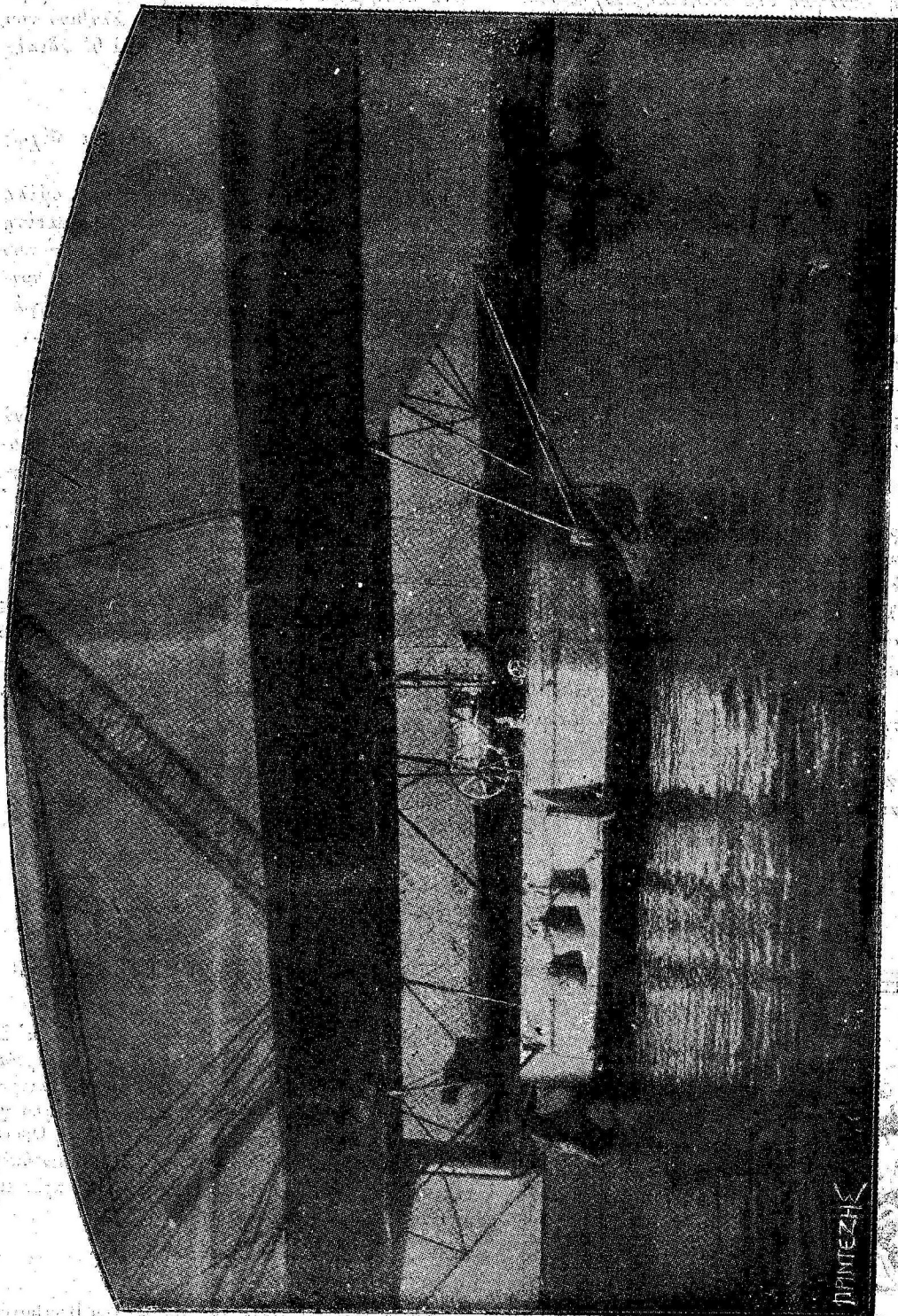
Καρδιά, εκ φύσεως μεγάλη σαν τήν ιδική σου, πού νοιώθει, όταν αγαπάη, τήν άληθινή τήν ποιήσι, — άδιάφορα πρós τ' άντικείμενο, πού τήν έμπνέει, — δέν ήμπορούσε νά θερμόνη τίποτε τυχαίο και κοινό, πού σβύνει εύκολα και έξαφνίζεται.

Γιατί ό έρωσ σε μιá τέτοια φύσι δέν γεννιέται τήν στιγμή, πού παραδέρνει ή καρδιά στο στήθος της πρώτη φορά· όπως κι' ό έξοχος ό γλύπτης δέν έγινε τεχνίτης, καλλιτέχνης, τέλειος όταν πρωτοείδε τό παρθένο μαρμαρο και πρωτοσκέσθηκε ν' άποτυπώση έπάνω του τήν ώμορφη ιδέα.

Η άληθινή αγάπη, όπως και τό τάλαντο, ύπήρχε πολύ ένωρίτερα. Τό άντικείμενο τό στέλλει έπειτα μοιραίως ή μεγάλη τροφοδότειρα ή Φύσι, για νά άπαστραψή ό βαθύς ό έρωσ ή ή καλλιτεχνική ιδιοφυία, πού έδημιούργησε αυτή πρós τούτο μέσ στήν άπέραντη κι' άνεξερεύνητη σοφία της.

"Ίσως αυτή φροντίζει μόνο για τό υλικό· τό μάρμαρο εκείνο, πού αυτή προώρισε για τόν μεγάλο καλλιτέχνη νά μή ήναι πρόστυχο, συνηθισμένο· αλλά σε κάθε κτύπημα τής σμίλης του, σε κάθε άποσπώμενο κομμάτι, ό καλλιτέχνης νά άποκαλύπτη γνήσια λευκότητα, για νά ήμορέση ν' άποτελειώση τ' άριστούργημά του μέ τόν πρώτο πάντα ένθουσιασμό.

Άν τό κομμάτι, π' άποσπάσει, έξαφνα άποκαλύψη μελανή κηλίδα, ποιá θά ήναι ή άπογοήτευσis για τόν ένθουσιώδη καλλιτέχνην

ΤΟ ΑΕΡΟΣΤΑΤΟΝ ΤΟΥ ΚΟΜΗΤΟΣ ΖΕΠΠΕΛΙΝ
ετοιμον προς ανύψωσιν ἐπὶ τῆς λίμνης Boden

ΠΙΝΤΕΖΗΣ

και τί φοβερό αδίκημα γι' αυτήν την Τέχνην;

Συ πήρες τώρα την λεπτή σου σμίλη και λαξεύεις το λευκό το μάρμαρο και δλονέν κτυπάς, χαράσσεις κι' άποσπάς τὰ μούριά του συμπληρωῖς τὸ καλλιτέχνημά σου με ὑπομονή κι' ἐπιμονή—ανάγκη τῆς ποιητικῆς ψυχῆς σου!

Και εἶσαι εὐχαριστημένη, γιατί ἤμπορείς ν' ἀποθκυμάζης τὸ ὠραῖο δημιούργημά σου και κρυφογάλλεσαι, γιατί δὲ σούφερν ἡ σμίλη σου ἀκόμα εἰς τὸ μέσον κμμιά ἀπελπιστικὴ κηλῖδα. Μὰ τὸ μάρμαρο αὐτό, ποῦ συ λαξεύεις μ' ἀδιαφορία και ὑποχωρεῖ εἰς τοῦ γλυφάου σου τὸ εὐχο τὸ ζύσιμο με κάποια εὐχαρίστησι ξεχωριστή, ὡσάν νὰ θέλῃ νὰ διευκολύνῃ και νὰ ἐπισπεύσῃ τὸν μεγάλο θρίαμβον σου, ἐσκέφθηκες ποτέ, ὦ συ κακιά, μὴ ᾔναι ἀπολίθωμα κμμιας καρδιάς, ποῦ μολονότι ἀπεστράωσε και ἀπεσκλήρυνε τὸ περικάρδιό της, ἤμπορεῖ ἐν τούτοις νὰ πονῇ και ν' ἀγαπᾷ ἀκόμη μέσ ἀπὸ τὴν κρύπτη της πολὺ;

Λούζεις ἐσὺ με τίς ἀκτῖνες τῆς μχιτῆς σου κάθε ἀυλάκιωμα καινούργιο, ποῦ ἀνοίγεις, και ἐνθουσιζῃς με τὴν φρικιαστικὴ ἐκείνη καμπυλότητα, π' ἀποτυπώνεις με δυό-τρεις ἐπανωτούς και σταθερούς σου κτύπους, και δὲν λογαριάζεις ἀν ἡ δύστυχη αὐτὴ καρδιὰ ἀντιλαμβάνεται ὅλα σου τὰ κτυπήματα βραειά, κι' ἀν τὸ κάθ' ἐν τὴν πληγῶνῃ και βαθύτερᾳ...

Ἄλλ' αὐτὴ εἶναι καταδικασμένη... Ἔχει μοῖρά της βραειά—κι' ὅμως γλυκεῖά κι' εὐχάριστη— νὰ σιωπᾷ γιατί και σάν μιλήσῃ, ποῖός θὰ τὴν ἀκούσῃ, ἀφοῦ τὴν χωρίζῃ τείχωμα μαρμάρينو ἀπ' τὸν τεχνίτην της;

Ἄγαπᾷ τῶρα κι' αὐτὴ τὴν Τέχνην, τῆς δποιῆς εἶναι θύμα πειρᾷ ἀλύπητο. — και περισ-

σώτερο—λατρεῖει και τὸν καλλιτέχνην μ' ὅλη της τὴν φλόγα! Πῶς λοιπὸν νὰ παραπονεθῇ; πῶς νὰ μιλήσῃ και νὰ διαμαρτυρηθῇ γιὰ τὰ κτυπήματα, ἔστω κι' ἀν ὑποσκάπτεται μ' αὐτὰ ἀκόμη κι' ἡ ζωὴ της;

Νὰ πέσῃ μόνο του τὸ μάρμαρο και νὰ θρυμματισθῇ; Ὅα ἦναι ἀπιστία πτόν ἀληθινό του ἔρωτα· θὰ θλίψῃ τὴν ἀγάπῃ του και θ' ἀδικήσῃ και τὴν Τέχνην...

Ἄμμορο και ἀπελπισμένο ὑπομένει δίχως γογγητὸ τὴν τύχη του...

Ἴσως, δίκαιοεῖται, ὅταν φθάσῃ πειρᾷ ἡ σμίλη στὴν καρδιά του και θελήσῃ νὰ τὴν θρυμματίσῃ και αὐτὴν, νοιώσῃ ὁ καλλιτέχνης πῶς αὐτὸ ποῦ ἀσυλλόγιστα, τυφλὸς ἀπὸ τὸν οἶστρό του, συντρίβει τόσῳ ἔπονῃ εἶναι καρδιὰ, ποῦ τὸν ἠγάπησε και ποῦ τὸν ἀγαπᾷ θερμότερα ἀκόμα...

Ἴσως και λυπηθῇ και σταματήσῃ...

Ἴσως πικραθῇ ἀληθινᾷ και τὸ πονέσῃ...

Και ἴσως τότε—ὄνειρο γλυκό!— θελήσῃ νὰ τὸ σφίξῃ ἐπάνω στὴν καρδιά του και νὰ ζωογονήσῃ τ' ἀπολίθωμα αὐτὸ και νὰ τ' ἀναστήλώσῃ ὅχι πειρᾷ ὡς εἶδωλο τῆς Τέχνης του, ἀλλ' ὡς ἀληθινὸ θεὸ τῆς ὡμορφῆς ψυχῆς του...

Πέτα! αἰώνια πέτα. Κι' ὅταν σταματήσῃς στὸ ἀπώτερο σημεῖο τοῦ φωτολουσμένου δρόμου σου, ἐκεῖνος ποῦ θὰ σοῦ τονίσῃ τὸν εἰλικρινέστερο και πειρᾷ ἐνθουσιώδη ὕμνο θαυμασμοῦ, θάναι αὐτὴ ἡ ἄμοιρη καρδιὰ, ποῦ τῶρα σὺ ἀλύπητα συντρίβεις!

Πέτα, ὦ κακιά!

ΛΕΥΚΟΣ ΒΡΑΧΟΣ

Ο ΒΕΕΤΗΟΒΕΝ ΕΝ ΤΗ ΣΥΓΧΡΟΝῳ ΤΕΧΝΗΙ

ΛΙΓΟΝ μεγάλων καλλιτεχνῶν, μουσικῶν ἢ ποιητῶν, ἐπιστημῶν ἢ πολιτικῶν, ἢ μεγαλοφυῖα διημοιοδητήθη τόσον, ὅσον ἡ τοῦ Beethoven.

Κάθε ἄνθρωπος σκεπτόμενος αἰσθάνεται διὰ τὸν συνθέτην τῶν «Ἐν-

νέα Συμφωνιῶν» ἀν ὅχι ἐνθουσιώδη θαυμασμόν, τουλάχιστον σεβασμόν, ὅστις αἶρει τὴν ἀδιαφορίαν και προσεγγίζει συχνάκις πρὸς τὴν φιλοσοφίαν.

Ὁ Beethoven ὁσημέραι κατακτᾷ τὴν Γαλλίαν, τοὺς Παρισίους. Ἡ Opéra-Comique πρὸς διετίας ἀνεβίβασε τὸ Fidelio. Οἱ μεγάλοι μουσικοὶ σύλλο-

γοι: Colonne, Lamoureux, τὸν ἀναγράφουν κατ' ἔτος συχνότερα εἰς τὰ προγράμματά των. Ἐταιρεῖται δὲ φιλαρμονικαί, ὡς αἱ συναυλίαι Touche, ἐπιτρέπουν εἰς τὸ δημόσιον τῆς μέσης τάξεως νὰ προσεγγίξῃ τὴν ὑψηλὴν ταύτην μουσικὴν. Καὶ ἡ Opéra ἀπὸ τινῶν ἐβδομάδων διωργάνωσε παράστασιν ὑπὲρ τῆς ἀνεγέρσεως μνημείου ἐν Παρισίοις και πρὸς τιμὴν τοῦ συνθέτου τοῦ Egmont.

*

Ἐὰν ἡ εἰκονογραφικὴ τῆς μορφῆς τοῦ Beethoven ἀναπαράστασις ἐπεξετάθῃ πανταχοῦ, μνημεῖα ἔμως γλυπτικῆς, κυρίως εἰπεῖν, ὀλίγιστα ἀνυψώθησαν πρὸς τιμὴν τοῦ ἐκ Βόννης Διδασκάλου.

Και ἐν αὐτῇ ἔτι τῇ Γερμανίᾳ πλὴν τοῦ ἐπ' ἐσχάτων ἀποκαλυφθέντος ἔργου τοῦ κ. N. Aronson,